

PROFIEL

Norsk Lundehund

De Noorse papegaaiduikerhond

Voor veel mensen is dit ras een grote onbekende. Het is zo'n ras dat je vrijwel alleen tegenkomt als je bezig bent met de cursus Kynologische Kennis en daarna misschien weer snel vergeet. En dat is eigenlijk jammer, want de Lundehund is een ontzettend leuke hond...

TEKST: NATASJA VAN HOUT

FOTO'S: ALICE VAN KEMPEN

Zijn oorsprong vindt de Lundehund in Noorwegen. Men gaat ervan uit dat het ras al erg oud is en dat zijn geschiedenis sterk verweven is met die van de Noorse bevolking. Het is daarom goed eerst eens te kijken naar dit land en de eerste bewoners.

VIKINGTIJD

De eerste bewoners die zich in de bossen en kustgebieden van het huidige Noorwegen vestigden, waren prehistorische jagers. Vanaf 5000 voor Chr. gingen de jagers zich meer en meer vestigen in permanente nederzettingen.

Zij werden boeren en gingen hun land bewerken. Toen men in de ijzertijd, vanaf ongeveer 500 voor Chr., betere schepen kon bouwen, bloeide de handel op en kwam men in contact met de Romeinen. Vanaf 793 begon het bekendste stukje geschiedenis van de Noren: de vikingtijd.

In deze periode bestond Noorwegen uit verschillende kleine staatjes die door familiehoofden, vaak koningen genoemd, werden bestierd. Het is niet helemaal duidelijk waarom de vikingen hun plunderreizen begonnen. Het zou kunnen dat er bevolkingsgroei aan ten grondslag lag en ook speelde waarschijnlijk de manier waarop de erfenis binnen een familie verdeeld werd een rol. De oudste zoon van een familiehoofd kreeg namelijk alle bezittingen; de andere kinderen kregen niets. Dit zou ertoe geleid kunnen hebben dat de overige zonen op rooftocht gingen om zo rijkdom en prestige te vergaren. Want een dapper krijgsman stond in hoog aanzien. In tegenstelling tot wat men vaak denkt, waren de vikingen niet alleen woeste rovers. Zij onderhielden ook handelscontacten op hun reizen. Zo is bekend dat men veren en dons exporteerde vanuit het noorden van Noorwegen naar handelssteden in Duitsland.

GEOGRAFIE

In de ijstijd werd Noorwegen bedekt met een 2000 meter dikke ijslaag. De gletsjers slepen diepe kloven in het landschap. Hierdoor zijn de fjorden ontstaan. Ongeveer 10.000 jaar geleden begon het ijs te smelten en kwam het land tot bloei. Er zijn nog steeds enkele grote gletsjers aanwezig, zoals de Jostedalsbre en de Folgefonna. De bergen verdelen Noorwegen in vier landschappen. Het Østlandet, met als kern de stad Oslo, is het dichtstbevolkte gebied. Hier vindt men de uitgestrekte bossen. In Vestlandet liggen de beroemde fjorden en de sneeuwbedekte toppen van het gebergte. In het midden van Noorwegen ligt het vrij vlakke en vruchtbare Trøndelandet. Het Nordlandet bestaat uit bergen, fjorden en eilanden. In dit gebied vindt men ook de bekende Lofoten, het thuisland van de Lundehund.

HONDEN

Wanneer men precies de Lundehund is gaan gebruiken, is niet bekend. Wel gaat men ervan uit dat het een bijzonder oud ras betreft. Zijn specifieke anatomische kenmerken wijzen erop dat het een oerras zou kunnen zijn. De vroegste vermelding van dit ras, in combinatie met zijn werk als jager op

Een kleine, **keesachtige** hond met staande oren...

de lundefugl, of papegaaiduiker, dateert uit het einde van de zestiende eeuw. In 1591 beschrijft Erik Hansen Schønnebøl in een hoofdstuk over het eiland Vaerøy de moeilijkheid om een papegaaiduiker uit zijn diepe nestspleet te krijgen, tenzij men hiervoor een goede hond heeft die hiervoor behendig genoeg is. De Italiaan Francesco Negri maakte in zijn reisverslag naar Finmark in 1664 ook melding van de Lundehund en beschrijft hoe deze zijn werk doet.

De Lundehund heeft het werk als papegaaiduikerjager eeuwenlang in afzondering gedaan op de eilanden Vaerøy en Røst, Senja en enkele andere eilanden in het noorden van Noorwegen. En hoewel de Lundehund ook voorkwam in IJsland, en aan de kust van Finmark, moeten we constateren dat slechts de 'Senja-honden' en de 'Måstadhonden' zijn blijven bestaan. Måstad is een vissersdorp op Vaerøy, dat zijn naam dankt aan Koning Maas, een vikingkoning. In de tijd dat deze koning heerste was de belangrijkste bron van inkomsten op dit eiland de schapen- en geitenhouderij. We kunnen er dan ook van uitgaan dat de Lundehund in die periode, behalve als jachthond, ook ingezet werd als hoeder van de kudde.

GENETISCH ZUIVER

De geïsoleerdheid van de eilanden heeft ervoor gezorgd dat de honden lange tijd zuiver gefokt zijn, zonder inmenging van andere rassen. Er zijn wetenschappers die ervan uitgaan dat de Lundehund reeds vóór de laatste IJstijd op de Lofoten-eilanden hun thuis hebben gevonden. Zij zouden daar de IJstijd hebben kunnen overleven, omdat de Lofoten toen ijsvrij zijn gebleven. Hun voedsel in die tijd was vis en zeevogels. De Lundehund heeft dezelfde kaak als de hond uit Varanger, die 5000 jaar geleden leefde en waarvan overblijfselen zijn gevonden

IN 'T KORT

De Lundehund is een oud ras, dat unieke, authentieke kenmerken bezit die niet voorkomen bij andere rassen. Zo produceert hij een heel speciaal geluid wanneer hij alert is op iets dat afwijkt van het normale. Dit geluid is het beste te vergelijken met het koeren van een duif.

De Lundehund is een kwiek en temperamentvol hondje, dat zeer beweeglijk is. Hij is aanhankelijk en trouw aan zijn baas en wil graag in diens nabijheid zijn. Naar vreemden toe is hij aanvankelijk vaak wat terughoudend.

Deze gereserveerdheid geldt ook ten aanzien van vreemde honden; hij heeft daar weinig interesse in en loopt veel liever met zijn baas mee dan dat hij kennis gaat maken met zo'n vreemde hond.

PROFIEL Rasstandaard

LAND VAN HERKOMST: Noorwegen.

FCI-NUMMER: 265.

RASGROEP: 5: Spitsen en Oertypen, sectie 2.

ALGEMENE VERSCHIJNING: een kleine, keesachtige hond met staande oren, staart over de rug gekruld, hoofd tamelijk laag gedragen, vacht van matige lengte met dikke ondervacht, minimaal zes tenen aan elke voet, vol kwiek temperament en beweeglijk.

HOOFD: duidelijk wigvormig, schedel van matige breedte, opvallende wenkbrauwbogen. Duidelijk aangegeven stop, neusrug iets hol. De schedel mag niet gewelfd zijn.

GEBIT: schaargebit is gewenst, een tanggebit en een harde onderbeet zijn toegestaan. Ook het missen van premolaren is toegestaan aan één of aan beide kanten van het gebit.

OGEN: geelbruin, niet uitpuilend.

OREN: staande gedragen, niet te groot noch te klein, tamelijk breed bij de aanzet. De ooropening is naar voren gericht, maar de oren mogen achterwaarts buigen als rozenoren, zodat de gehoorgang gesloten is.

HALS: sterk, droog, van middelmatige lengte.

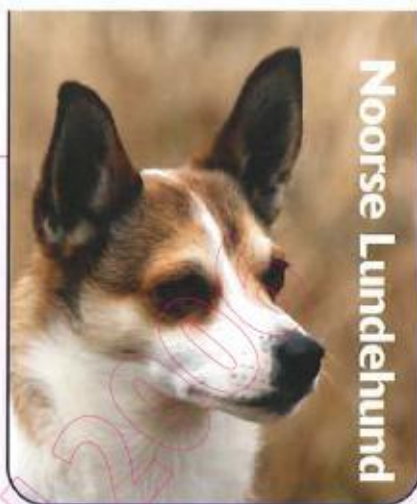
LICHAAM: sterk, rechte rug, lange ruime borst, buik niet opgetrokken. Het hele lichaam is tamelijk lang met korte rechte croupe.

BENEN: recht, sterke voorbenen, sterke goed gehoekte achterbenen. Zes geheel ontwikkelde tenen aan alle voeten.

VOETEN: tenen gebogen, zoolballen zeer dik.

STAART: hoog aangezet, kort, met dichte vacht, echter zonder vlag. Wordt in een boog of hangend gedragen. Een krulstaart is verboden. De punt van de staart moet op de rug rusten als hij hoog gedragen wordt.

VACHT: dicht en bij het aanvoelen tamelijk ruw, maar tamelijk vlak aanliggend. Op het hoofd en aan de voorkant van de benen is de vacht kort en glanzend, aan de voorzijde van de hals, aan de onderkant van de borst, aan de achterzijde van de benen en op de staart is de vacht langer. De vacht bestaat uit een betrekkelijk lange en harde bovendracht met donkere haarpunten en een lichtgekleurde ondervacht.

Noorse Lundehund

KLEUR: zwart, grijs, bruin in verschillende tinten gecombineerd met wit.

FOUTEN: elke afwijking van de voorgaande punten moet als een fout worden beschouwd en de beoordeling van de ernst van de fout moet in verhouding staan tot de mate waarin de fout zich voordoet.

DISKWALIFICERENDE FOUT: agressie.

OPMERKING: de reuen moeten twee normaal ontwikkelde, volledig in het scrotum ingedaalde testikels hebben.

in Noord-Lapland. Het is dus mogelijk dat hij van deze hond afstamt.

JACHT

De Lundehund heeft in het land van herkomst altijd een functie gehad bij de jacht. Het was zijn taak om een vogel, de Lundefugl, die wij papegaaiduiker noemen, levend te vangen en

daarna te apporteren. Deze vogel leeft en nestelt in de spleten op de uitstekende, steile rotsen (klippen) van de fjorden aan de Noorse zee. De nesten van de papegaaiduiker zijn meestal onbereikbaar voor de mens. Men had dus een zeer behendige hond nodig. Om geschikt te zijn voor dit specialistische werk moest de hond kenmer-

ken hebben om zich gemakkelijk op de steile rotsen voort te bewegen. De Lundehund heeft dan ook enkele anatomische bijzonderheden.

KENMERKEN

De voeten van de Lundehund tellen minimaal zes volledig ontwikkelde tenen (soms wel negen), die hem veel

grip bieden. De voorpoten moeten minimaal zes tenen hebben, waarvan er minstens vijf op de grond moeten staan. De achterpoten hebben minimaal zes tenen, waarvan er vier op de grond staan. Dit was op de steile klippen bepaald geen overbodige luxe. Deze extra tenen gaven hem meer grip op de – vaak glibberige – rotsen. Bovendien hadden de extra tenen een functie bij het voortbewegen in het smalle hol van de papegaaiduiker. De Lundehund heeft verder dikke voetsohlen die hem beschermen tegen scherpe uitsteeksels. Zijn voorpoten tellen beide acht voetzooltjes. Achter heeft hij zeven voetzooltjes per poot. De grootte van deze voetzooltjes verschilt nogal van andere rassen. Daarnaast zijn de poten van de Lundehund bijzonder flexibel. Zijn voorpoten kunnen, in tegenstelling tot de overige hondenrassen, zijwaarts naar buiten gedraaid worden. Deze flexibiliteit in het schoudergewricht gaf hem de mogelijkheid om zijn poten te spreiden als hij uitgleed, om zo weer grip te krijgen op de ondergrond. Ook vergemakkelijkte deze het draaien in nauwe ruimtes, zoals het vogelnest. De achterpoten kunnen naar voren gebogen worden tot achter de nek van de hond. De extra tenen en de flexibiliteit van zijn poten, geven de Lundehund een heel bijzondere manier van lopen. Hij 'peddelt' met zijn voorpoten, waarbij hij kleine cirkeltjes in de lucht maakt. De Lundehund moest de papegaaiduiker vaak uit zijn nest halen. Dit betekende dat hij zich in zo'n smal nest moest begeven om de vogel te vangen. Om zich in een dergelijk smalle omgeving te kunnen keren, kan de Lundehund zijn nek ver achterwaarts buigen, tot deze op zijn rug ligt. Zo kon hij zich altijd omdraaien om weer naar buiten te gaan. Het enige andere zoogdier dat een dergelijke flexibele nekstructuur kent, is het rendier. Om zijn oren te beschermen tegen vocht en vuil, kan de Lunde-

hund zijn gehoorgangen afsluiten door ze dicht te vouwen. Hij heeft week oorkraakbeem om dit te kunnen bewerkstelligen. Het bovenste gedeelte van zijn oor blijft daarbij beweeglijk, waarschijnlijk om in het donkere hol van de papegaaiduiker toch zijn richting te kunnen bepalen.

DE PAPEGAaiduiker

De papegaaiduiker (*fratercula arctica*) is een vogel van ongeveer 30 cm die behoort tot de familie der alkachtigen (*alcidae*). Hij is een uitstekende visser. Zijn sterke, korte vleugels en zijn naar achteren geplaatste zwemvliebspotten stellen hem in staat om vliegensvlug door het water te scheren. Hierdoor is hij zijn prooi veelal te vlug af. Zo snel en behendig als de papegaaiduiker in het water is, zo onhandig is hij echter daarbuiten. Zijn korte vleugels zijn eigenlijk niet zo geschikt om goed te

vliegen. Het lopen gaat hem wat beter af, hoewel hij er zeer bij waggelt. Het uitvliegen van jonge papegaaiduikers is een hachelijke onderneming. De jonge vogels kunnen nog niet vliegen, maar worden door hun ouders over de rand van de rots geduwd. Vervolgens vliegen de ouders onder het jong om hem naar zee te loodsen. Veel jongen redden dat niet en vallen tegen de rotsen te pletter. De dode jongen worden door de Lundehund geapporteerd.

GEVAARLIJK

De papegaaiduiker heeft een krachtige, scherpe snavel die hem tot een geduchte tegenstander kon maken. Met name de oren van de Lundehund hadden het vaak zwaar te verduren. Het werk van de Lundehund was niet alleen gevaarlijk doordat de papegaaiduiker geen lijdzaam slachtoffer was. De meeste kans op ongelukken gaf de

PROFIEL

omgeving waarin de hond zijn werk moest doen. De steile klippen waren vaak glad en de hond kon gemakkelijk zijn grip verliezen op losliggende, schuivende stenen. Ook kwam het voor dat een hond wel een hol in kon, maar er vervolgens niet meer uit kon komen. Vaak kon hij zich na enkele dagen uit zijn benarde situatie bevrijden, als hij na dagen zonder voedsel dunner was geworden.

GRIJPEN

Wanneer de Lundehund een papegaaiduiker uit zijn nest probeerde te trekken, reageerde de vogel vaak door zich vast te grijpen aan zijn buurman. Zo kon het gebeuren dat een Lundehund in één keer wel vijf of zes papegaaiduikers mee naar buiten nam. Het kwam vaak voor dat jonge papegaaiduikers om de een of andere reden niet uitvlogen. Deze jonge dieren werden veelvuldig bejaagd. De mensen moesten zich voorbereiden op de winter en proberen een wintervoorraad aan te leggen. De jonge papegaaiduikers vormden een belangrijk bestanddeel van deze voorraad. Men probeerde in ieder geval enkele tonnen, gevuld met ongeveer 400 van deze gezouten vogels, in huis te hebben. Behalve het vlees, gebruikte men ook de veren van de vogels om bijvoorbeeld kussens mee te vullen. Dit was reeds in de tijd van de vikingen een belangrijk exportartikel en toen in de zeventiende eeuw het donzen kussen populair werd, vierden de papegaaiduikerjagers hoogtijdagen. De Lundehund was een waardevolle jachtgezel en een goede hond was evenveel waard als een melkkoe. Vaak hield men meerdere honden voor de jacht, variërend van twee tot tien.

WERKELOOS

Toen de papegaaiduiker zo veel bejaagd was dat hij steeds minder vaak voorkwam, betekende dat voor de Lundehund veel minder werk en dat

hij dus ook minder gehouden werd. Toen de papegaaiduiker vervolgens ging behoren tot de beschermde diersoorten en niet meer bejaagd mocht worden, raakte de Lundehund zijn baantje helemaal kwijt. Dit had tot gevolg dat het ras vrijwel uitstierf. Halverwege de twintigste eeuw was er bijna geen Lundehund meer te vinden in het land van herkomst.

SKAUN

De Noor Sigurd Skaun was een hondenliefhebber die geïnteresseerd raakte in het ras door verwijzingen in oude geschriften. Hij begon mensen in de noordelijke gebieden aan te schrijven om uit te vinden of dit type hond daar nog steeds gehouden werd. Uiteindelijk kwam hij er achter dat deze honden op het eiland Vaeroy nog aanwezig waren. In 1925 schreef hij een artikel over de Lundehund in een Noors jachtijdschrift, waarin hij zijn angst uitsprak dat het ras zou uitsterven als er niemand was die zich erover zou ontfermen. Hij oefende druk uit op de Noorse Kennelclub om het ras te erkennen, maar kreeg dat niet direct voor elkaar.

CHRISTIE

De familie Christie fokte al jaren Engelse Setters. Door het artikel over de Lundehund van Sigurd Skaun, dat Eleanor Christie in 1937 in handen kreeg, kwamen zij op het spoor van dit ras. Zij raakten geïntrigeerd door dit oude ras en maakten zich zorgen over het voortbestaan ervan. Zij wilden een poging doen het ras nieuw leven in te blazen en te voorkomen dat het in de vergetelheid zou raken. Tijdens een reis per trein ontmoette Eleanor Christie een ambtenaar uit Røst. Hij beloofde haar op zoek te gaan naar deze honden, maar had grote moeite om nog raszuivere honden te vinden. Uiteindelijk vond hij in Måstad de boer en visser Monrad Mostad, die deze honden nog gebruikte. In Måstad waren op dat moment nog ongeveer vijftig Lundehunds aanwezig. In 1939 kwam de familie Christie aan hun eerste Lundehundpups. Mostad stuurde hen de teefjes Hild, Lucy en Urd en het reutje Ask. Zij begonnen zorgvuldig een lijn op te zetten. Tijdens de Tweede Wereldoorlog brak in Noorwegen een epidemie uit van hondenziekte. Gebrek aan vaccinaties tegen deze ziekte zorgden

© BCM: Maandblad Onze Hond 2006

ervoor dat er nog slechts één enkele hond over was in Måstad. Inmiddels had de Noorse Kennelclub begrepen dat de Noorse Lundehund wel degelijk een apart ras was en in 1943 volgde erkenning en werd de rasstandaard opgesteld. Op dat moment waren er nog maar z'n 60 honden van dit ras in Noorwegen aanwezig. Voordat het echter zover kwam dat de Lundehund daadwerkelijk was uitgestorven in Måstad, stuurde de familie Christie twee drachtige teven en twee pups naar het noorden.

Toen Eleanor Christie zeventig was, en inmiddels haar man had verloren, besloot zij wederom tot het fokken van de Lundehund. Het ras verkeerde opnieuw in nood en op het eiland Vaeroy waren nog maar enkele exemplaren te vinden. Uit Måstad werden haar vijf pups toegestuurd, waarvan er later enkele konden worden ingezet voor de fok. Hiermee kon zij in 1963 weer zorgen voor nieuwe aanvoer, toen Monrad Mostad opnieuw al zijn honden had verloren.

NEDERLAND

De (vermoedelijk) eerste Lundehund die als pup naar Nederland kwam, is Lundestuens Valentina Piroshka. Hij werd 4 februari 1989 geboren bij Inger en Aksel Kristiansen in Denemarken en behoorde toe aan Kathinka Kropf. De eerste geregistreerde Lundehund die in Nederland geboren werd, is Nyssa. Zij werd 27 september 2002 geboren bij Eric en Gertie van Gasteren, uit Sevenum. De vader en moeder waren Bjørn en Gudrun, beide importen uit Denemarken. Op dit moment zijn er ongeveer 32 honden van dit ras in ons land. Er wordt op bescheiden basis gefokt. Door het kleine bestand van de Lundehund wereldwijd is het fokken een internationale aangelegenheid. Door zich te beperken tot honden van het eigen land, zou de fokbasis immers veel te smal zijn.

KARAKTER

De Lundehund is een energieke hond, die wel van wat actie houdt. Toch is het niet noodzakelijk om hem dagelijks enorm veel beweging te geven om hem gezond en vrolijk te houden. Hij zal niet snel ontaarden in zenuwachtig of sloopgedrag als hij minder beweging krijgt. De Lundehund is goed op te voeren, maar u moet wel rekening houden met een behoorlijke dosis eigenzinnigheid. Dit wordt vaak als een negatieve eigenschap betiteld. Voor een hond die in zijn werk echter veelal zelf de beslissingen heeft moeten nemen, en die zelfstandig zijn werk moest kunnen vervullen, is dit een belangrijke eigenschap die juist ten hoogste gewaardeerd werd. Voor een huishond in Nederland, die veilig in een drukke, stadse omgeving moet kunnen leven, is het echter noodzakelijk om hem de basisprincipes van de opvoeding bij te brengen. Wel moet u daarbij behoorlijk consequent zijn. Hij zal altijd inspecteren of de regels van gisteren ook vandaag nog geldig zijn en als u de teugels wat laat vieren, zal hij daar graag gebruik van maken. Hoewel hier misschien uit voort zou kunnen vloeien dat de Lundehund een harde opvoeding nodig heeft, is het tegendeel waar. Hij gedijt het beste als hij het gevoel heeft uw 'partner' te zijn; niet uw tegenstander. Als uw verstandhouding met hem in orde is, zal hij graag voor u willen werken. Het is daarbij belangrijk dat u de training afwisselend en spannend houdt; een Lundehund verveelt zich al snel en is dan zijn concentratie makkelijk kwijt.

SOCIAAL

De Lundehund is erg gesteld op het contact met zijn baas en diens gezin. Hij schurkt graag tegen zijn baas aan, zeker als hij net lekker gegeten

heeft en krult zich daarna het liefst op een warme schoot op. Hij is, in tegenstelling tot veel andere jachthonden, ook geen wegloper. Over het algemeen blijft hij dicht bij zijn baas. De Lundehund heeft in zijn gedrag vaak iets katachtigs. Hij houdt niet van vocht en kou, en kruipt het liefst lekker warm bij zijn baas in bed. Sommige honden maken zelfs een soort spinnend geluid als zij helemaal in hun element zijn. In vroeger tijden, toen de Lundehund nog in de eerste plaats een jachthond was die papegaaiduikers voor zijn baas moest apporteren, werd hij al beschouwd als een deel van het gezin. Men had de gewoonte de honden mee naar binnen te nemen en in de koude nachten hield de Lundehund in bed de kinderen warm. In tegenstelling tot veel honden draagt hij niet de typische hondengeur bij zich en ook als hij nat is, ruikt u zijn vacht vrijwel niet.

KINDEREN

De Lundehund is een zachtmoedige hond, die uitstekend geschikt is om als familiehond door het leven te gaan. Het is daarbij wel van belang dat u kind en hond begeleidt in hun omgang met elkaar. Welk hondenras u

PROFIEL

ook kiest, het is altijd onverstandig om kinderen en honden met elkaar in een ruimte te laten waar u zelf niet bij bent. Met name jonge kinderen weten nog niet dat zij een ander pijn kunnen doen en zij kunnen een hond behoorlijk plagen. Als u hier de eerste jaren veel tijd en energie in investeert, zal dit zich later zeker ruimschoots terugbetalen. Want wanneer zij elkaar hebben leren kennen als betrouwbare huisgenoten, zullen zij zich zeker ontwikkelen tot trouwe kameraden die elkaar steeds opzoeken.

VACHT

De Lundehund heeft een dubbele vacht die bestaat uit een zachte ondervacht en een wat ruige bovenvacht, die vaak zwarte punten heeft. Hij vraagt niet bijzonder veel verzorging. Zolang hij niet in de rui is, hoeft hij nauwelijks geborsteld te worden. De vacht heeft een zelfreinigende werking, dus in bad hoeft hij uitsluitend in noodgevallen, zoals na wentelen in dode vis of koeienmest.

De vachtkleuren bestaan uit schakeringen van roodbruin (vaak voskleurig) en zwart met witte aftekeningen. De aftekeningen vindt men meestal aan de hals, borst, voeten, poten, het puntje van de staart en een streep over voorhoofd en neus. In het verleden kwamen er ook grijze honden voor, zwarte met witte aftekeningen en witte met bruine aftekeningen.

GEZONDHEID

Een aandoening die zelfs naar het ras genoemd is, omdat het bij de Lundehund als eerste is aangetroffen, is het Lundehundsyndroom (intestinale lymphangiectasie). Het komt ook sporadisch voor bij andere rassen. Het Lundehundsyndroom is een chronische darmaandoening met eiwitverlies, waarbij een genetische factor zeer waarschijnlijk is. Een hond die hieraan lijdt, vermagerd. Dit gaat vaak

Vol **kwiek** temperament en beweeglijk...

gepaard met diarree en de hond wordt futloos. Het lichaam neemt geen voedsel op. Een darmbiopsie is de zekerste manier om de ziekte aan te tonen. Er wordt daarnaast ook wel bloedonderzoek gedaan. Dragers van de ziekte zijn helaas nog niet te herkennen, zodat men pas kan ingrijpen als een dier daadwerkelijk ziek wordt. Hoewel er geen genezing mogelijk is, is het in sommige gevallen wel mogelijk om de ziekte te stabiliseren door het volgen van een dieet. Soms is de ziekte echter zo agressief, dat men binnen een maand zijn hond kan verliezen. Stress is een factor waar je op moet letten bij de Lundehund, omdat hij hier slecht tegen kan. Het Lundehundsyndroom zou zelfs opgewekt kunnen worden door stress. Een Lundehund heeft moeite met veel bezoek, met hondenshows (tenzij hij hier al vroeg goed in gesocialiseerd wordt) en ongewone drukte in en om het huis. Op harde geluiden reageert hij sterk: vuurwerk, overvliegende straaljagers en dergelijke zijn funest voor de Lundehund. De Lundehund is over het algemeen gevoelig voor voedsel. Hij reageert sterk op afwijkend voer en gedijt het best op kwaliteitsvoer. Veel Lundehunds hebben ook snel last van tranende ogen.

EIGENAARDIGHEDEN

De nesten van de Lundehund zijn over het algemeen klein: niet groter dan vijf pups en een nest van één pup is geen uitzondering. Naast de eerder genoemde afwijkende kenmerken die de Lundehund heeft ten opzichte van andere hondensrassen, moet ook het

aantal tanden nog genoemd worden. De meeste honden hebben 42 tanden en kiezen; de Lundehund heeft er 38. Tenslotte is het vaak moeilijker een Lundehund zindelijk te krijgen dan andere rassen. Het duurt over het algemeen langer en veel Lundehunds worden nooit 100% zindelijk. Bij angst, opwinding of bij frustratie kunnen ze weer in huis gaan plassen.

SPEELS

De Lundehund is speels en blijft dit tot op hoge leeftijd. Hij vindt het heerlijk om achter balletjes of ander speelgoed aan te zitten, zeker als u met hem meespeelt. Als hij met een speeltje bezig is, kan hij het met zijn poten opgooien zoals een kat dat doet in het spel. Een van de oerinstincten die de Lundehund nog bezit, is zijn neiging om 'schatten' te verstoppert. Zo kan hij verstopplaatsen zoeken voor zijn favoriete speeltjes, maar ook bijvoorbeeld proberen om overgebleven voer te verstoppert. ◀

INFORMATIE

Voor meer informatie over de Noorse Lundehund kunt u contact opnemen met Scandia, vereniging van liefhebbers en fokkers van Scandinavische Spithondenrassen, secr.: Th.J.J. Tap, Arnhemsestraatweg 11, 6881 NE Velp, e-mail: tapka@tiscali.nl
Ras- en pupinfo: mevr. Th. Honcoop-den Hartog, tel.: 0488-454937, e-mail: honcoop@betuwenet.nl
Website: www.scandia-rasvereniging.nl